

Sygn. akt: I C 1396/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Kawęcki
-----------------	----------------------

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Ewelina Mielcarek

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Pleszewie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 17.631,55 zł (siedemnaście tysięcy sześćset trzydzieści jeden złotych 55/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczanymi od kwoty 7.147,35 zł (siedem tysięcy sto czterdzieści siedem złotych 35/100) od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.299,00 zł (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
- wyroкови w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. siedzibą we W. wniósł w pozwie złożonym w dniu 30 kwietnia 2015 roku w postępowaniu elektronicznym o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 17.631,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP obliczanymi od kwoty 7.147,35 zł od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 221,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną w dniu 22 czerwca 2006 r. umowy kredytowej. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego bank pismem z dnia 21 kwietnia 2008 r. wypowiedział umowę oraz wezwał pozwanego do zapłaty wezwaniem z dnia 29 kwietnia 2015 r..

W dalszej części uzasadnienia pozwu powód wskazał, że dochodzi od strony pozwanej niespłaconej kwoty kapitału w wysokości 7.147,35 złotych, odsetek umownych w wysokości 338,24 złotych, skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości 9.870,96 zł, a także kosztów windykacji w wysokości 275,00 zł..

Postanowieniem z dnia 15 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pleszewie.

W wyniku uzupełnienia braków pozwu przed sądem właściwości ogólnej powód podtrzymał w całości żądanie główne pozwu i jego uzasadnienie. W zakresie żądania kosztów postępowania wniósł o ich zasądzenie według norm przepisanych

Pozwany A. K. na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015 roku oświadczył, że uznaje roszczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 czerwca 2006 roku pozwany A. K. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki. W księgach rachunkowych powoda ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanego z tytułu tej umowy, która na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych tj. na dzień 11 sierpnia 2015 roku wynosiła 17.631,55 złotych. Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyły się: kwota 7.147,35 złotych tytułem kapitału, kwota 338,24 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 22 listopada 2007 r. do 28 maja 2008 r., kwota 9.870,96 zł tytułem odsetek od należności przeterminowanych od dnia 22 listopada 2007 r. do dnia 10 sierpnia 2015 r. oraz kwota 275,00 złotych tytułem kosztów windykacji.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 11 sierpnia 2015 r. k.18)

Sąd zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie pozwany, na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015 roku uznał roszczenie. Uznanie roszczenia może nastąpić w dowolnej formie (vide Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 października 1982r. I CZ 106/82), w sposób wyraźny lub dorozumiany (np. poprzez wykonanie części świadczenia, częściową zapłatę, złożenie prośby o odroczenie terminu płatności, rozłożenie należności na raty). „Uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza uchylić się od jego wypłacenia” (SN z dnia 7 grudnia 1957r.). Uznanie nie może być cofnięte lub odwołane. Unicastwia ono dotychczasowy bieg przedawnienia w dniu jego dokonania, a termin ten biegnie na nowo od dnia następnego (art. 111 § 2 k.c.). W świetle okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz cytowanego orzecznictwa uznanie roszczenia przez pozwanego w ocenie sądu nie było sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, jak również nie zmierzało do obejścia prawa. Uznanie to należy zatem uznać za w pełni skuteczne, choć ubocznie wskazać należy, że samo roszczenie dochodzone przez powoda jest roszczeniem przedawnionym, lecz pozwany nie podniósł w sprawie zarzutu przedawnienia.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu w przedmiotowej sprawie należy kwota 882,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 2.417,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Łączne kwoty procesu wyniosły zatem 3.299,00 złotych. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 2.

W punkcie 3 wyroku Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, zgodnie z treścią art. 333 § 1 punkt 2 k.p.c., albowiem pozwany na rozprawie uznał roszczenie.

/-/Ireneusz Kawęcki

Sędzia S.R.